

DE TERECHTSTELLING

Elf slagen galmden uit de oude Halletoren !

— Daar zijn ze, daar zijn ze ! weerklonk het van ginds op de daken, want zij, die hoog zaten, en over de andere gebouwen heen keken, zagen de stoet naderen.

— Daar zijn ze ! donderde het over de Markt.

En ieder rekte de haal en een heftige beweging ontstond onder het volk.

Vier karren rolden aan langs de weg door soldaten afgezet.

Een priester zat op 't eerste voertuig, tussen Bakelandt en Pé Bruneel.

De roverhoofdman zag onverschillig om zich heen.

Ja, hij scheen in dit vreselijk ogenblik nog met de dood te spotten.

Of ging er iets in zijn hart om, iets dat hij verdoven wilde ?

Maar op de overige rovers had 't gezicht van 't schavot een gans andere uitwerking.

Sommigen verbleekten, anderen weenden.

't Volk diep onder de indruk hield zich doodstil.

Bakelandt ontstak een pijp....

't Was een laatste gunst, die mer hem toestond, hij rookte hartstochtelijk.

— We zijn er, sprak hij onverschillig, toen de karren stil stonden. Wat een volk ! mompelde hij, brutaal rond zich blikkend. Vroeger beefden ze voor mij, en nu...

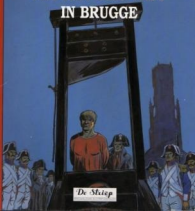
Bakelandt was gekleed in een rood hemd, ook Simpelaere, Francisca Ameye en Isabella Van Maele droegen zulk een kleed.

Ze zaten daar met de hals bloot, aangestaard door duizenden.

De rovers stegen af.

BAKELANDT

ALS HET MES VALT
IN BRUGGE

De Schied

Boutquin naderde...

Bakelandt zou 't laatst sterven. Wie het eerst?

De beul legde zijn hand op de schouder van Francisca Ameye en leidde haar mede.

Het jonge meisje weende en snikte, zodat gans haar lichaam heftig snokte.

De priester vertroostte haar en ging mede op 't schavot. Men moest 't meisje schier dragen... Ze durfde niet meer opzien, trouwens tranen verduisterden haar ogen.

— God heeft u niet vergeten, Francisca, moed, mijn dochter... fluisterde de geestelijke.

Zij sprak geen woord meer.

Diep was haar berouw over haar zwaar zondig leven. Als kind had ze te Pittem gespeeld, als meisje stond ze nu te Brugge op 't schavot.

Onder de toeschouwers bevonden zich vele harer dorpsgenoten en die waren ook ontroerd.

Die boetedoening wiste veel uit...

Vrouwen, die Francisca herkenden, vielen in onmacht, maar konden niet door de dichte mensenmassa weggedragen worden.

Boutquin moest zijn werk verrichten.

Zijn helpers grepen Francisca vast en bonden haar op een plank.

't Meisje gilte en ze spartelde tegen... de levenszucht deed zich gelden, maar snel viel het mes... en gerechtigheid was geschied.

— Dat is een, sprak Bakelandt onverschillig.

Als een baarlijke duivel stond hij daar! Neen, geen mens meer was hij, die zo ongevoelig een meisje, zijn slachtoffer, in de dood zag gaan.

De beulsknechten veegden haastig 't bloed van het mes en trokken het weer omhoog.

Isabella Van Maele was daar.

Bakelandt keek naar haar, maar zij niet meer naar hem. Isabella ook weende.

Zij kwam eveneens van Pittem, zij was koningin der bende geweest. O! hoe verblind was ze toen, menend 't geluk gegrepen te hebben...

En nu!

Dacht ze aan Jozef Poppe? Alles had anders kunnen zijn... o! zo geheel anders...

Maar lang nadenken kon ze niet.

Nog een vertroostende spreuke van de priester en ook dit meisje lag op de plank... en ook haar leven werd in een seconde tijd afgesneden door het scherpe mes.

Bakelandt had zijn pijp aan Daneel gegeven, die nu het schavot beklimmen moest.

Daneel deed nog een trek en overhandigde de pijp aan de vierde veroordeelde.

— Alloh, Sander, tot d'eeuwigheid! riep Bakelandt.

De rover deinsde achteruit en bood een hevige tegenstand. Schuw zag hij naar de guillotine en zijn gelaat verried hevige angst.

— Lafaard! schreeuwde Bakelandt.

— Zwijg! klonk het.

— Hij is een lafaard! Vroeger was hij zo bang niet van de dood, want hij heeft mensen genoeg vermoord. En nu beeft hij, die lafaard!

De beulsknechten hadden moeite om Daneel op de plank te krijgen.

Eindelijk toch lag hij gebonden.

Zijn woeste geschreeuw galmde over de markt. De toeschouwers waren met schrik geslagen en menigeen hadde zich gaarne verwijderd, ware 't mogelijk geweest door die drom te dringen. Maar wie hier stond, moest blijven. Velen wendden 't gelaat af. Vrouwen kermden.

Het mes viel en ook Sander Daneel had zijn straf ondergaan.

Het volk bewoog zich als een onstuimige zee. Luid klonk angstgeschreeuw en zelfs mannen bezwijmden.

't Hoofd van Daneel was niet in de mand gevallen, doch rolde over 't schavot.

Akelig gaapte de mond en alle gelaatsspieren waren in beweging, zodat de vreselijke stuiptrekkingen de menigte met schrik vervulden.

Een gendarm, een oud-gediende reeds, greep de kop bij de haren vast.

Hij hief hem omhoog en grijsde er tegen en wierp hem dan in de mand.

Deze bijzonderheid der terechtstelling is in 't geheugen van het volk bewaard gebleven, wel een bewijs dat ze op de toeschouwers een geweldige indruk moet gemaakt hebben en overal verhaald is geworden.

Nu was het de beurt aan Simpelaere.

Deze zag even bleek als Daneel, maar stapte toch gewillig mede.

— Kloek, jongen! riep Bakelandt tot zijn oude gezel, zijn makker en mede-deserteur uit het leger.

Maar Simpelaere keek niet meer naar zijn oude hoofdman.

Snel vorderde het bloedig werk.

Weldra was het Bakelandt's beurt.

Maar zie nu in de jongste stond, kwam er iets in 't hart van de beruchte bandiet, dat hem zonderling ontroerde.

Het was iets dat hij nooit gevoeld had.

Met trage stap beklom hij het schavot, langs de beul.

De priester wachtte hem boven, met het kruis dat hij Bakelandt voorhield.

Bakelandt schrok en bleef een ogenblik staan.

Het volk dromde te samen om hem te naderen en hem te zien.

Bakelandt fluisterde iets in de oren van de priester.

Huys beschrijft wat volgen gaat. Hij heeft het gehoord van een ooggetuige zelf.

« Bakelandt recht, nevens het bebloede beulsmes, met zijn hand al achter vastgebonden, wachtte een ogenblik, en dan, met een stem, die van verre kon verstaan worden, sprak hij deze woorden :

— Mensen van Vlaanderen, ik vraag u, uit de grond van mijn hart, vergifenis voor al het kwaad dat wij bedreven hebben. Ik verhoop dat God, voor wiens oordeel ik seffens moet verschijnen, onze misdaden reeds vergeven heeft, maar niettemin, gelieve toch een gebed te storten voor onze zielezaligheid, en loont aldus het kwaad met het goed. Is 't dat de stem van een moordenaar waardig is door u aanhoord te zijn, onthoudt wel deze, mijn laatste woorden : Zwicht u van onrecht en de ledigheid, gij weet niet hoever zij een mens kunnen leiden,

BAKELANDT

DE JONGENS
VAN TIJDSLOOT

en zij zijn 't die mijn leven ongelukkig gemaakt hebben en die mij hier brengen op 't schavot. Vaart wel tot in der eeuwigheid.

Hij zweeg en hij keerde naar de priester, die hem omhelsde en die hem nog het kruisbeeld te kussen gaf.

De beulen lieten begaan en, ziende dat er niemand aan hem kwam, ging Bakelandt zelf op de plank liggen, niemand deed de riemen vast. »

't Was doodstil..

Boutquin gaf een sein.

Voor de laatste maal viel het mes, het hoofd rolde in de mand en 't lichaam verdween door de valluik.

't Was of één zucht uit de menigte opsteeg, een zucht van verlichting.

Bakelandt was dood !

Een wagen kwam aangereden.

Er stonden doodkisten op.

De beulsknechten weerden zich om ter meest en in korte tijd waren de lijken gekist.

De wagen vertrok weer..

De menigte zakte langzaam, diep onder de indruk van 't wrede schouwspel, af.

..

De lijken werden op 't kerkhof van het Sint-Janshospitaal begraven.

De volgende dag werden Isabella Muylaert en Joanna Monnaert tentoongesteld.

Claeys had die straf reeds de 21ste Augustus ondergaan. Daarna werden deze schuldigen opgesloten, naar luid van het vonnis. Aldus was het einde der beruchte roverbende, die Vlaanderen zolang onveilig gemaakt had.

Rust keerde terug. Wel volgde nog de verdrukking van het keizerrijk, die overal zwaar op de jonge lieden woog, welke tot de krijgsdienst geroepen werden, maar de troebele dagen van roversgeweld en republikeins schrikbewind behoorden tot het verleden.

THE HISTORY OF
HOLLAND
BY J. VAN DER HAEGHE
TRANSLATED BY J. VAN DER HAEGHE
H A N D B O O K

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955